

Indkomstskat. Der er selvfølgelig altid i en saa stor Kommune som Kjøbenhavn, en Kommune med saa stort Budget, en Mængde Udgifter, som kunne udsættes og noget beskæres, og som man udsætter og beskærer, naar man ikke har stærkt med Penge, men ikke udsætter og ikke beskærer, naar man har stærkt med Penge. Og det vil gaa saaledes, at naar der ikke er paalagt Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse en bestemt Pligt til at nedsætte Indkomstskatten, saaledes som det er paalagt den i Folketingets Forslag, saa vil Indkomstskatten ikke blive nedsat. Det har vist sig gennem de forløbne Aar, at selv i de Aar, hvor der egentlig ikke var synderlig Nødvendighed for at gaa op til de fulde 3 pCt., har man dog gjort det alligevel i Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse og fyldt en Mængde Reserveskuffer og Reserve-Beholdninger dermed for at have Penge til en mulig mindre god Fremtid, og saaledes vil det sikkert ogsaa komme til at gaa i Fremtiden.

Hvad den Forskydning angaar, som i Betænkningen omtales at ville foregaa mellem Ejendommene inden for Kjøbenhavns Grænser indbyrdes, vil det jo være ganske klart for enhver, ogsaa for den ærede Minister, at denne Anke ikke i nogen Maade gaar ud paa, at man vilde ønske, at de kjøbenhavnske Ejendomme skulde komme til at betale mindre til Statskassen, end i og for sig rimeligt er. Det, som Anken gaar ud paa, er, at man ikke i Stedet derfor, efter at have underskrevet f. Eks. ved kommunal Medvirkning den Skat, som efter Værdien burde paahvile de kjøbenhavnske Ejendomme, ganske rolig overlader Kommunen den Rest, der saa vilde blive tilbage af den nuværende Bygningsafgifts Beløb; at man ikke med andre Ord har kunnet gaa den Vej at tage samtlige kjøbenhavnske Ejendomme under et, give dem under et den Skat, som vilde tilkomme dem i Forhold til det øvrige Land og saaledes lade Kommunen beholde, hvad der derefter bliver tilovers af Bygningsafgiften, og overlade til Kommunalbestyrelsen selv, efterhaanden som den fandt det rigtigt — og den forstaaer dog vist alligevel bedst disse Forhold — at udligne Skatten mere og mere i Forhold til Ejendommenes Værdi. Anken, der paa dette Punkt af Betænkningen er gjort lige over for Landstingets Lovforslag, er ikke i sig selv nogen Anke mod Ejendomsskylden — mod denne er der Anker nok desforuden — men det er en Anke mod den lidet velovervejede Maade, hvorpaa man vil behandle Grundejerne i Kjø-

benhavn, saaledes at en stor Del af dem, særlig Grundejerne i den indre By, med eet Slag vil faa et Skattepaalæg af ca. 2,500 Kr. pr. Ejendom om Aaret og nedefter, altsaa Summer, der i mange Tilfælde ville betyde $\frac{1}{4}$, det hele eller det halve af den Kapital, som Ejeren ejer i den paa-gældende Ejendom.

Den ærede Minister havde Indvendinger at gøre mod den Opstilling, der fandtes i Betænkningen (Tillæg B., Sp. 1011—12), hvor det er opgjort, at Ejendomsskylden til Stat og Kommune vil komme til at udgøre 7,3 pro mille af Ejendommens Værdi. Den ærede Minister gjorde først den Indvending, at det var en Fejl, at man ikke under Nr. 2 ved Opførelsen af de 0,8 pro mille Formue- og Indkomstskat til Staten havde taget Hensyn til, at en Del af disse 0,8 pro mille, 60 pCt. eller saa, skulde udredes af Kreditorerne. Nej, det vilde netop være en Fejl, om man havde taget Hensyn hertil paa dette Punkt; thi den hele Talopstilling gaar jo ud paa at godtgøre, hvor nødvendigt det er, at Vurderingen af de faste Ejendomme bliver udført efter et saa nøjagtigt og retfærdigt Grundlag som muligt; og det, som der har Betydning for Ejeren, er selvfølgelig — deri har den ærede Minister Ret — kun de Skatter, han selv skal betale. Men af de 0,8 pro mille skal Ejeren netop selv betale alt, hvad Ejendommens Værdi udgør fra Prioriteternes Afslutning op til Vurderingssummen. Derfor er ogsaa paa dette Punkt det ene og alene afgørende for ham, dette: Hvor Vurderingssummen kommer til at ende, altsaa efter hvor nøjagtige og retfærdige Regler Vurderingen er foreskrevet at skulle foregaa. — Den ærede Minister sagde, at under Nr. 3 er det for meget, naar det anføres, at Skatterne til Sognekommunerne ville Landet rundt kunne antages at blive 3 pro mille. Den ærede Minister sagde, at her staar i Betænkningen, at Skatten kan udskrives med indtil 4 pro mille, og derfor vælger man at sætte 3 pro mille som Gennemsnit. Det er en fejl Slutning. De 3 pro mille vare valgte ganske vist ikke ved nogen Beregning af alle Enkeltheder, men ved en Gennemgang af de forskellige Udgifter, som Sognekommunerne nu have i Forhold til deres Hartkorn, dette atter taget i Forhold til dets Værdi og under Hensyn til, hvorledes de forskellige andre Love fra Landstingets Side ville komme til at virke paa Kommunerne. Og naar Betænkningen er kommen til disse 3 pro mille, har den ogsaa der taget Hensyn til, at Sognekommunerne